

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 366/2020-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a zo sudcov Libora Duľu a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) prerokoval prijaté ústavné sťažnosti Slovenskej kancelárie poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO 36 062 235, zastúpenej advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát Mgr. Tomáš Kušnír, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020 a uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 30 Er 365/2016-35 zo 16. marca 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020 a uznesením Okresného súdu Galanta č. k. 30 Er 365/2016-35 zo 16. marca 2020 p o r u š e n é b o l i .

2. Uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020 a uznesenie Okresného súdu Galanta č. k. 30 Er 365/2016-35 zo 16. marca 2020 z r u š u j e a v e c i v r a c i a tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Galanta je p o v i n n ý nahradiť Slovenskej kancelárii poisťovateľov trovy konania v sume 1 125,72 € (slovom tisícstodvadsaťpäť eur a sedemdesiatdva centov) na účet advokátskej kancelárie TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o., Pajštúnska 5, Bratislava, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Obsah ústavnej sťažnosti a sťažnostná argumentácia

1. Slovenská kancelária poisťovateľov, Bajkalská 19B, Bratislava, IČO 36 062 235 (ďalej aj „sťažovateľka“), sa ústavnou sťažnosťou podanou 8. apríla 2020 vedenou pod sp. zn. Rvp 747/2020 domáhala vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020. Ústavnou sťažnosťou podanou 27. mája 2020 vedenou pod sp. zn. Rvp 1157/2020 sa sťažovateľka domáhala vyslovenia porušenia uvedených základných práv a slobôd uznesením okresného súdu č. k. 30 Er 365/2016-35 zo 16. marca 2020. Obe ústavné sťažnosti sťažovateľky boli 10. júna 2020 spojené na spoločné konanie uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) č. k. PLs. ÚS 32/2020-6 a ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 747/2020. Uznesením č. k. IV. ÚS 366/2020-16 z 15. júla 2020 ústavný súd prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uvedené ústavné sťažnosti sťažovateľky na ďalšie konanie.

2. Z ústavných sťažností a príloh k nim pripojených vyplýva, že sťažovateľka bola oprávnenou v exekučnom konaní vedenom okresným súdom proti povinnému [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „povinný“) pre vymoženie sumy 812,92 € s príslušenstvom, a to na podklade exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz okresného súdu č. k. 8 C 448/2015-26 zo 16. júla 2015. Okresný súd viedol proti povinnému aj exekučné konanie pre vymoženie sumy 780,11 € s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým bol platobný rozkaz okresného súdu č. k. 33 Ro 2/2014-19 z 5. mája 2014, pričom oprávnenou bola rovnako sťažovateľka. Uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 25 OdK 201/2019 z 10. júla 2019 (ďalej len „uznesenie o oddlžení“) bol na majetok povinného vyhlásený konkurz a zároveň došlo k oddlženiu povinného. Nadväzne okresný súd napadnutými uzneseniami č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020 a č. k. 30 Er 365/2016-35 zo 16. marca 2020 (spolu ďalej len „napadnuté rozhodnutia okresného súdu“) zastavil vedené exekúcie z dôvodu, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, a súčasne rozhodol o trovách exekúcie.

3. Sťažovateľka so zastavením exekúcie v oboch prípadoch zhodne nesúhlasí a keďže proti napadnutým rozhodnutiam nie je prípustný opravný prostriedok, domáha sa ústavnej ochrany ústavnou sťažnosťou. Poukazuje na § 166c ods. 1 písm. d) zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), podľa ktorého oddlžením je nedotknutá pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním vrátane príslušenstva takejto pohľadávky. Zároveň cituje § 167f ods. 2 zákona o konkurze, v zmysle ktorého ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú.

4. Sťažovateľka uvádza, že predmetom konaní, z ktorých vzišli oba exekučné tituly, boli jej nároky na vrátenie poskytnutého poistného plnenia poškodenému, ktorý utrpel ujmu na zdraví pri dopravnej nehode 11. septembra 2005 zavinenej povinným ako vodičom. Povinný bol držiteľom motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda

a na ktoré nebolo ku dňu dopravnej nehody uzatvorené povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu tak, ako to vyplýva z § 3 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“). Sťažovateľke vznikla v zmysle § 24 ods. 2 zákona o povinnom zmluvnom poistení povinnosť uhradiť poškodenému z poistného garančného fondu poistné plnenie za škodu spôsobenú prevádzkou vozidla. Svoju povinnosť si sťažovateľka splnila a poškodenému uhradila škodu, v dôsledku čoho vznikol sťažovateľke proti povinnému oprávnený nárok na náhradu toho, čo za neho plnila (§ 24 ods. 7 zákona o povinnom zmluvnom poistení). Predmetom plnenia z poistného garančného fondu bola náhrada dôchodkových dávok (invalidného dôchodku) vyplatených Sociálnou poisťovňou poškodenému, ktoré si následne Sociálna poisťovňa uplatnila u sťažovateľky. Po úhrade náhrady dôchodkových dávok v prospech Sociálnej poisťovne si sťažovateľka tieto regresné nároky uplatnila proti povinnému. Podľa názoru sťažovateľky ide o pohľadávky zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ktorých sa § 167f ods. 2 zákona o konkurze vyslovene nedotýka, a preto konštatuje, že v prípade nedotknutých pohľadávok exekútor exekučné konanie nezastavuje a k jeho zastaveniu nedochádza ani zo zákona.

5. Na základe uvedeného sťažovateľka v petite podaných ústavných sťažností žiada, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s porušením práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, napadnuté rozhodnutia okresného súdu žiada zrušiť a veci vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Zároveň si sťažovateľka uplatňuje proti okresnému súdu náhradu trov konania.

II.

Vyjadrenia účastníkov konania a zúčastnených osôb

6. Po predchádzajúcej výzve ústavného súdu sa k ústavnej sťažnosti prísomne sp. zn. Spr 307/2020 z 24. júla 2020 písomne vyjadril predseda okresného súdu JUDr. Rastislav

Jakubovič, ktorý vyjadril právny názor, že pohľadávka sťažovateľky uplatnená v zastavenom exekučnom konaní nie je nedotknutou pohľadávkou v zmysle § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze. Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 284/2010 z 28. októbra 2011, kde najvyšší súd uviedol, že právo Slovenskej kancelárie poisťovateľov (sťažovateľky, pozn.) proti tomu, kto zodpovedá za škodu, na náhradu toho, čo za neho plnila, je regresným právom, a nie nárokom na náhradu škody. Na podporu tohto záveru uviedol, že sťažovateľka vymáhala v exekučnom konaní náhradu poistného plnenia, ktoré poskytla podľa § 24 ods. 2 písm. b) zákona o povinnom zmluvnom poistení. Išlo o jej subrogačný postih proti tretej osobe, a nie o nárok na náhradu škody.

7. Samostatne k napadnutému rozhodnutiu okresného súdu č. k. 26 Er 1008/2016-26 z 30. januára 2020 uviedol predseda okresného súdu priebeh celého exekučného konania. Po vyhlásení konkurzu na majetok povinného uznesením Okresného súdu Trnava o oddlžení súdny exekútor požiadal okresný súd o posúdenie vymáhanej pohľadávky sťažovateľky ako oddlžením nedotknutej pohľadávky v zmysle § 166c ods. 1 zákona o konkurze. Predseda súdu uviedol, že okresný súd vykonal posúdenie označeného exekučného titulu – platobného rozkazu a dospel k záveru, že pohľadávku oprávneného nie je možné subsumovať pod žiadnu z alternatív uvedených v § 166c ods. 1 zákona o konkurze. Z tohto dôvodu okresný súd vydal rozhodnutie, ktorým zastavil exekúciu podľa § 167f zákona o konkurze.

8. Predseda okresného súdu vyjadril súhlas, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej ústavnej sťažnosti.

9. Podané ústavné sťažnosti boli doručené povinnému ako zúčastnenej osobe 27. júla 2020 s poučením o možnosti podať k predmetnej veci vyjadrenie v lehote 10 dní odo dňa ich doručenia. Povinný sa v tejto lehote k podaným ústavným sťažnostiam nevyjadril.

10. Vyjadrenie predsedu okresného súdu z 24. júla 2020 zaslal ústavný súd na prípadné zaujatie stanoviska sťažovateľke, na čo sťažovateľka podala vyjadrenie z 24. augusta 2020, v ktorom uviedla, že nesúhlasí s právnym názorom predsedu okresného súdu. Uvádza, že „... nárok poškodeného zanikol v dôsledku plnenia osoby, ktorá si tento nárok uplatňuje, t. j. pohľadávka sťažovateľa sa týka náhrady škody, ktorú sťažovateľ za škodcu, ktorý je zodpovedný za túto škodu, uhradil poškodenému“. Záver predsedu okresného súdu je podľa sťažovateľky nelogický. Uvádza, že cieľom zákonodarcu pri zakotvení inštitútu konkurzom nedotknutých pohľadávok podľa § 166c ods. 1 zákona o konkurze bolo brániť právo poškodeného na náhradu škody pred jeho zánikom v dôsledku vyhlásenia konkurzu. Bolo by krajne nespravodlivé, aby bol nárok sťažovateľky posúdený iným spôsobom ako nárok poškodeného a sťažovateľka by bola postavená do pozície toho, kto je nútený finančne znášať protiprávne konanie škodcu, na majetok ktorého bol vyhlásený konkurz. Zároveň sťažovateľka vyjadrila súhlas s upustením od ústneho pojednávania, pretože od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

11. Na podklade uvedeného ústavný súd so súhlasom všetkých účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v tejto veci od ústneho pojednávania, keďže dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

15. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

16. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07) a ich prípadné porušenie možno preskúmať spoločne.

17. Podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu môže súd zastaviť aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení tohto alebo osobitného zákona.

18. Podľa § 167f ods. 1 zákona o konkurze na majetok podliehajúci konkurzu nemožno počas konkurzu začať ani viesť exekučné konanie alebo obdobné vykonávacie konanie. Podľa odseku 2 uvedeného ustanovenia, ak bol vyhlásený konkurz, ide o dôvod, aby sa bez zbytočného odkladu rozhodlo o zastavení konania, v ktorom sa vymáha pohľadávka, ktorá môže byť uspokojená iba v konkurze alebo sa považuje za nevymáhateľnú. Výťažok exekúcie, ktorý ešte nebol vydaný oprávnenému, exekútor po odpočítaní odmeny a svojich trov vydá oprávnenému.

19. Podľa § 166c ods. 1 písm. d) zákona o konkurze oddlžením je nedotknutá pohľadávka zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví alebo spôsobenú úmyselným konaním vrátane príslušenstva takejto pohľadávky.

20. Ústavný súd vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ústavnosti (čl. 124 ústavy) nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, a že jeho úloha sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 1/03, I. ÚS 226/03). Vykladať a aplikovať zákony je v právomoci všeobecných súdov. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (I. ÚS 19/02, I. ÚS 226/03, I. ÚS 50/04).

21. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky, zvýrazniť, že každému rozhodnutiu všeobecného súdu musí predchádzať taký postup, ktorý zodpovedá garanciam spravodlivého súdneho konania v zmysle príslušných ustanovení ústavy a príslušnej medzinárodnej zmluvy o ľudských právach a základných slobodách (v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci ide o dohovor a ním garantované právo na prístup k súdu). Ústavný súd vo svojej doterajšej judikatúre opakovane zdôrazňuje, že dohovor a k nemu sa vzťahujúca judikatúra predstavujú pre vnútroštátne orgány záväzné výkladové smernice pre výklad a uplatňovanie zákonnej úpravy jednotlivých komponentov práva na súdnu a inú právnu ochranu zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a tým normujú rámec, v ktorom je pred týmito orgánmi možné domáhať sa rešpektovania jednotlivých aspektov „práva na spravodlivé súdne konanie“ (m. m. I. ÚS 49/01, I. ÚS 230/03).

22. K porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie môže dôjsť predovšetkým vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

23. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo

každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

24. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavnej sťažnosti sťažovateľky musí brať do úvahy, že sťažovateľka namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu (resp. práva na spravodlivé súdne konanie), ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko favorizované, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie (I. ÚS 2/08).

IV.

Posúdenie veci ústavným súdom

25. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je námietka, že napadnutými rozhodnutiami okresného súdu, ktorými došlo k zastaveniu exekúcie z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok povinného, bolo porušené základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že v oboch namietaných prípadoch okresný súd nezvážil možnosť posúdenia pohľadávky sťažovateľky v exekučnom konaní v zmysle § 166c ods. 1 zákona o konkurze ako pohľadávky nedotknutej. Sťažovateľka sa domnieva, že ňou vymáhané nároky sú pohľadávkami zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví, teda pohľadávkami podľa § 166 ods. 1 písm. d) zákona o konkurze, ktorých povaha bráni zastaveniu exekučného konania z dôvodu vyhlásenia konkurzu na majetok dlžníka.

26. Na účely zistenia, či námietky sťažovateľky smerujúce proti napadnutým rozhodnutiam okresného súdu možno vyhodnotiť ako opodstatnené, sa ústavný súd

oboznámil s obsahom oboch napadnutých rozhodnutí, ako aj so spisovým materiálom k veciam vedeným okresným súdom pod sp. zn. 30 Er 365/2016, 33 Ro 2/2014, 26 Er 1008/2016 a 8 C 448/2015.

27. Obe napadnuté rozhodnutia sú založené na skutočnosti, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, čo bolo dôvodom zastavenia exekučného konania podľa § 167f ods. 2 zákona o konkurze. Okrem odkazov na relevantné právne predpisy napadnuté rozhodnutia neobsahujú žiadnu informáciu o tom, či v konkrétnom prípade súd zvažoval možnosť, že predmetom exekúcie môže byť aj konkurzom nedotknutá pohľadávka. Z predloženého spisového materiálu rovnako nevyplýva, že by okresný súd skúmal bližšie podstatu pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní.

28. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že súdny exekútor v rámci oboch exekučných konaní požiadal okresný súd o možné posúdenie pohľadávky sťažovateľky ako oddlžením nedotknutej. Okresný súd bol v podstate upozornený pred vydaním rozhodnutia o zastavení exekúcie aj na tento aspekt veci a mal možnosť vysporiadať sa s ním, čo ale neurobil. Len samotné rozhodnutie o zastavení exekúcie nemožno hodnotiť ako adekvátne vyhodnotenie tejto okolnosti, keďže odôvodnenie napadnutých rozhodnutí neobsahuje žiadne vyhodnotenie tejto otázky.

29. Nesúhlas predsedu okresného súdu s právnym názorom, že pohľadávky sťažovateľky boli pohľadávkami zo zodpovednosti za škodu spôsobenú na zdraví, a formulácia vlastného právneho posúdenia povahy vymáhanej pohľadávky vyjadrená vo fáze po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nie sú z pohľadu predmetu ústavnoprávneho prieskumu napadnutých rozhodnutí relevantné. V rámci zachovania práva sťažovateľky na súdnu ochranu bolo úlohou okresného súdu právne posúdiť charakter vymáhanej pohľadávky prostredníctvom svojej rozhodovacej činnosti v odôvodnení napadnutých rozhodnutí okresného súdu.

30. Pokiaľ sa teda okresný súd uspokojil s oznámením, že na majetok povinného bol vyhlásený konkurz, a zastavil exekúciu bez toho, aby skúmal, či existujú dôvody, ktoré by

tomu bránili, definujúc typ vymáhanej pohľadávky, nevychádzal zo stavu, ktorý mal objektívne zistiť, a svojim rozhodnutím tak odoprel sťažovateľke možnosť efektívne vykonať exekučným titulom priznané právo (I. ÚS 105/2020).

31. Na základe uvedeného ústavný súd vyslovil porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (výrok 1) a pristúpil k zrušeniu napadnutých rozhodnutí okresného súdu (výrok 2), ktorému sa veci vrátia na ďalšie konanie a rozhodovanie, čím sa vytvorí priestor pre odstránenie vytýkaných nedostatkov a nápravu porušenia práv v zmysle výroku 1 tohto nálezu.

32. Úlohou okresného súdu bude opätovne rozhodnúť vo veci, aplikujúc § 167f ods. 1 a 2 v spojení s § 166c zákona o konkurze, majúc na zreteli potrebu skúmania charakteru pohľadávky vymáhanej v exekučnom konaní.

V.

Trovy konania

33. Ústavný súd napokon podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v dôsledku jej právneho zastúpenia.

34. Pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal ústavný súd z vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“). Základnú sadzbu tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby vypočítal ako jednu šestinú výpočtového základu, ktorým je priemerná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za predchádzajúci polrok (§ 1 ods. 3 v spojení s § 11 ods. 3 vyhlášky). Výpočtovým základom za úkony v roku 2020 je priemerná mzda za I. polrok 2019, t. j. suma 1 062 €. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon v roku 2020 je vo výške 177 €. Ústavný súd priznal sťažovateľke náhradu za päť úkonov právnej služby

uskutočnených v roku 2020 (dvakrát prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie ústavnej sťažnosti 8. apríla 2020, podanie ústavnej sťažnosti 27. mája 2020, spoločné vyjadrenie k vyjadreniu odporcu). Úhrada za päť úkonov právnej služby ($5 \times 177 \text{ €} = 885 \text{ €}$) spolu s režijným paušálom ($5 \times 10,62 \text{ €}$) predstavuje spolu sumu 938,10 €. Po zohľadnení príslušnej sadzby dane z pridanej hodnoty výška trov konania činí sumu 1 125,72 € (výrok 3 nálezu).

35. Náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

36. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2020

Miroslav DURÍŠ
predseda senátu